

TATÁR SÁNDOR

...halni élünk...

Mint alig takarított műteremsarokban
pormacskák, csikkek, tubusok,
gyűldögél bennem, ami voltam –
bár színleg talán pusztulok

s szegényedem... holott gyarapszom,
bár másnak e magántrezor
legyintés csak (emlékkacat, lom),
de megvan, mi *kint* már sehol.

Látom magamon, s látom rajtad,
az idő dolgoz' (*halni élünk*),
de szellemképek megmaradnak –

így nem lesz üres hűlt helyem;
mú őriz: sok-sok *együtt*-évünk
(vagy csak pókhálós műterem?)

Hát *nem akarni* persze bármit lehet...

*Meglehet: a végtelenség és a védtelenség kizárják egymást.
De feltételezik is.*

Nem szeretném, hogy post id be kelljen osztanod
a melegem emlékét.

Nem akarom, hogy post id be kelljen osztanom
a meleged emlékét.

– – A szinkronúszás mintájára egyszerre
halni meg; ha nem is percre,
de napra legalább?

Ez lenne a megoldás, alighanem.

Persze magam is tudom: ez
nem kívánságműsor – sorszámot tépni
sem egyszerre indultunk el, és aki már
idestova hat évtizedet leélt Európában;
annak is ebben a törvények regulatív erejét,
gentlemen's agreement-et oly igen szavatoló
régijában, attól egyébként is furcsa lenne,
ha különösebb bizodalma volna
akár a szomszédos sorszámokban is.
Bármiként is riaszt és fáj tehát, hogy
jámbor óhaj lehet csak a szinkrónia,
s igenis emlékgazdálkodásra fog
valamelyikünk fanyalodni/ítéltetni,
ezt vetíti előre a kicselezhetetlen lutri.
(Már az is kegyelem lesz, ha elsónk
a másíknak teát hozván fog felbukni?)

A vers sok mindent tudhat. De
nagyon hitvány termosz.
Te sem bízol benne, gondolom.